AARGANG CURAÇAO DEN 16n MEI 1896 No 646

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

verschijnt elken Zaterdag.
nsprijs voor Curaçao, Bonaire
per drie maanden ƒl. 2,— met
aling.
uitenland per jaar ƒl. 10,—
jke nummers ƒl. 0,20.
Advertentiën van 1 tot 7 regels
oor elken regel meer ƒl.0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta ƒl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba ƒl 10,— pa anja.
Un number só ƒl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel ƒl. 0,50, cada regel mas ƒl.0,07½.

REDE,

rden door den H. E. G- Gouverneur bij de
ENING DER ZITTING
dn Kolonialen Raad
Dinsdag 12 Mei.

—o—

e Heeren,

recht waardeerende van
n Uw midden te mogen
, ten einde, ingevolge art.
Regeeringsreglement, U-
ering voor het komende
te-openen, kan ik toch
n onmiddellijk mijn leed-
te spreken, dat het mij niet
s, U bij het gewoon over-
het afgeloopen zittingjaar
ger resultaten te wijzen.
, zoo wij ook al dankbaar
rkennen, dat tengevolge der
stige weersgesteldheid de
van landbouw en vee-
bevredigend is, dat wij
e algemeen in een goeden
doestand mochten ver-
aarde en rust bleven heer-
altijd op den geest der
echts valt te roemen,—
aangeboden ontwerp-
U blijken, dat de toe-
oniale financiën voor
ert 1882, een beroep op
en steun van het Moe-
akelijk maakt.
hele jaren zoo rijkelijk
bron der phosphaatontgin-
t zoo goed als verstopt; —
ige saldo's van vorige jaren
s meer ten dienste; — door
ndigheden bleven in het af-
jaar accijns- en invoerrecht
en de raming, terwijl door
n de waarde der zilveren
koloniale kas aan belang-
es was blootgesteld, en,
nanciëele zenuw zoodanig
daar kon natuurlijk de
racht niet worden aange-
tot gewenschte en voorge-
zigingen en verbeteringen
Ieder plan tot hervor-
vermeerdering van uit-
zaakten, moest wegens
gheden voorloopig blij-

k het doel bij den aan-
zittingjaar door ons
oor oogen gehouden
eikt, — voor eilandbe-
ehoeft het geen lang
vaak, — waar, in
nen, winden en gol-
ieden, — zich nog
ten wanneer — al
reis niet bereikt,—
behouden terugkeert.
ij dan ook betreuren,
eele onafhankelijkheid
g niet is tot stand ge-
naar wij hopen slechts
weer op steun van het
rland moet rekenen, —zoo kan
niet ontkend, dat eene vergelij-
king met het verleden in deze ongun-
tige tijden nog reden van bemoedi-
ging voor het tegenwoordige en
hoop en vertrouwen voor de toe-
komst oplevert—
Immers wanneer wij deze ontwerp-
begrooting vergelijken met de be-
grooting voor 1881, de laatste waarop de phosphaatontginning op Aruba zonder invloed was, dan zien wij, dat toen op eene bijdrage uit 's Rijks schatkist van Honderd zeven en zeventig duizend, honderd een en dertig gulden diende te worden gerekend, terwijl thans, zonder eenig overschot der vroegere batige saldo's slechts zeven en negentig duizend, negen honderd negen en zeventig gulden moet worden gevraagd.

De dertig duizend gulden nu nog als opbrengst der ontginning op Aruba geraamd, kunnen bij deze vergelijking buiten rekening blijven, daar voor 1881 eveneens op dertig duizend gulden als opbrengst van Klein Curaçao werd gerekend.

Dan zien wij verder, dat sedert de uitgaven wel is waar van Vijfhonderd twee en zeventig duizend twee honderd twee en twintig gulden tot zeven honderd zeven duizend negen honderd zes en negentig gulden stegen, doch dat tevens de gewone inkomsten van Drie honderd vijf en negentig duizend en vijf en negentig gulden tot Zes honderd tien duizend en zestien gulden zijn geklommen — dat derhalve de uitgaven nog geen vier en twintig percent, de gewone inkomsten ruim vier en vijftig percent toenamen.

Inderdaad — met deze vergelijking voor oogen kan voor teleurstelling heden, zeker niet voor mismoedigheid en gebrek aan vertrouwen op de toekomst reden zijn.

En dan, Mijne Heeren, schoon met kracht en volharding naar verbetering van den financiëelen toestand dient gestreefd, vergeten wij niet, dat een beeld van den financiëelen toestand niet den ganschen toestand kenschetst — vergeten wij niet, dat de wellicht onvruchtbaarste der Antillen in menig opzicht tot de gelukkigste kunnen worden gerekend.

Met het oog op het overig West-Indië kan de verhouding tusschen de verschillende bestanddeelen onzer bevolking zeker allergelukkigst worden genoemd en die gelukkige verhouding, die goede gezindheid onzer bevolking, met handhaving van orde en rechtszekerheid vereenigd, doet onze kolonie met eere hare plaats in de West-Indische kolonies innemen.

Ja, — waar in de door de natuur het rijkst gezegende, vruchtbaarste en meest produceerende kolonies schier zonder uitzondering zij, die de vruchten van dien natuurrijkdom plukken, zoodra mogelijk naar elders wijken om die vruchten te bergen, — daar zien wij hier daarentegen, dat onze dorre stranden worden gezocht om van door arbeid elders verkregen welvaart te genieten en daardoor ook tot de welvaart dezer kolonie bij te dragen, — terwijl tevens die gelukkige toestand ons in staat stelt om — aan de roemrijke overlevering van het Moederland getrouw — met de meest stipte inachtneming der wetten, van het internationaal recht — aan de ballingen der omliggende Republieken, mits zij aan de voorschriften van dat recht zich niet vergrijpen — de vrijheid en de veiligheid te verzekeren.

Nog niet lang geleden verklaarde een dezer, een bekende staatsman, aan een zijner landgenooten: "Hier kunnen wij leeren, hoe, waar het recht heerscht, orde met vrijheid kan gepaard gaan".

Mijne Heeren,— zoolang Curaçao die les aan zijne omgeving door voorbeeld leert,— zoolang kan de driekleur nog fier op dit plekje gronds in den Oceaan wapperen;— zoolang zal Nederland prijs stellen op eene kolonie, die — zoo al niet tot de welvaart — tot de eer van het Moederland bijdraagt!

Dat dit zoo blijve, zij, — onder den onmisbaren zegen van den Almachtigen Goeden en Rechtvaardigen God het doel— van onzen gemeenschappelijken arbeid!

Ik verklaar de vergaderingv an den Kolonialen Raad voor het nieuwe zittingjaar geopend!"

De tot in 1818 op Curaçao bestaan hebbende belastingen.

Slot.

Van eene belasting op de *vervreemding* van VASTE EIGENDOMMEN vindt men in de archieven voor het eerst melding gemaakt in 1742, welk jaar er van vaste eigendommen en hypotheken bij overdracht de 50ste penning of 2% der waarde betaald werd. [R. & S. 1742.] Dit recht werd later met ½% verhoogd en in 1817 uitgebreid tot alle soorten van schuldbekentenissen. Schepen waren gelijkgesteld met vaste eigendommen, terwijl in 1817 nog bepaald werd, dat van alle schepen, in of buiten de kolonie door ingezetenen van het eiland gekocht, 10% van den koopschat zou betaald worden. (Publ. 1817.)

In 1769 werd er eene belasting gesteld van 2% op alle door versterf op anderen overgaande goederen, indien hunne waarde meer dan Ps. 1000 bedroeg, en van 3%, indien minder. (Plak. 1769). Deze belasting werd echter vóór 1789 afgeschaft (N 1789).

Ook bestond er in de 18de eeuw reeds eene belasting op den publieken verkoop van roerende goederen. Oorspronkelijk bedroeg deze belasting 2% der verkoopsom, doch later werd er een half percent bijgevoegd, dat de armenkas der Hervormde gemeente ten goede kwam. Deze verhooging werd echter niet bij wet vastgesteld, doch alleen door gebruik regel. Soms weigerde de een of ander dan ook dit ½% te betalen, doch op klachte der administrateurs der armenkas of van den vendumeester, werd de weigerachtig geblevene door den Raad steeds verplicht het te betalen, niet op grond van eenige wetsbepaling, doch „om reden het sinds lang een vast gebruik was geweest." (Rekw. 1797, 1799). In 1817 werd de belasting op den openbaren verkoop van roerende zaken op 5% gebracht. Van slaven werd bij overdracht of donatie een recht van Ps. 12 per kop geheven; van slaven, die met een plantage in andere handen overgingen, werd echter slechts Ps. 3, betaald, tot in 1816, toen dit recht afgeschaft werd. (Publ. 16).

PATENTRECHTEN werden voor het eerst in 1816 geheven. Snuiffabrikanten, winkeliers in droge goederen (mits niet uitsluitend levensmiddelen) en venters moesten voorzien zijn van een patent, dat voor drie maanden geldig was en waarvoor door de twee eersten telkens Ps. 15 en door de laatsten Ps. 1 betaald werd. (Publ. 1816). Het volgend jaar had er eene betere regeling van het patentrecht plaats en werden alle kooplieden in vijf klassen verdeeld, betalende Ps. 80, 60, 40, 20 en 10 voor een patent, dat voor zes maanden geldig was. Nog hetzelfde jaar werd dit patentrecht aanzienlijk verhoogd en naar de vijf klassen gesteld op Ps. 200, 80, 60, 20 en 10. Ook voor de uitoefening van beroepen en ambachten werd een patent vereischt, gesteld op: voor notarissen, advocaten, geneesheeren, enz. Ps. 60; voor boekbinders, touwslagers, timmerlieden, metselaars enz. Ps. 20, beide half jaarlijks. (Publ. 1817.)

Eene belasting voor de WEERBAARHEID, of wat men daarmede gelijk kan stellen, bestond reeds vóór 1744.

Iedereen, die een jaar en zes weken op het eiland vertoefd had, werd gerekend burger te zijn en in de "Burgerwacht" opgenomen (N. 1789.) Als zoodanig moest men op geregelde tijden de burgerwacht betrekken en patrouille doen of, zooals men het in de vorige eeuw noemde, "togt en wacht doen."[1] Wenschte men van die verplichting vrij te zijn, dan kon men door Gouverneur en Raden daarvan ontslagen worden, doch voor die vergunning werd een zekere som 's jaars betaald, „togt en wachtgeld" genoemd. [Prot. 1744.] Ik heb niet vermeld gevonden, hoeveel dit recht bedroeg, doch waarschijnlijk was het niet hoog, daar elk burger zorgen moest voor zijne kleeding en bewapening. Toen echter in de jaren 1799 tot 1807 de herhaalde aanvallen der Engelschen en Franschen een uitbreiding en versterking der burgerwacht noodig maakten, werd er eene belasting ingevoerd tot instandhouding der schutterij en de ingezetenen verdeeld in drie klassen, betalende Ps. 25, 12 en 6 's jaars. [N. en Plak. dier jaren] welke regeling tot in 1818 in stand bleef. (Pub. 1818.)

MINDERE BELASTINGEN waren:

1°. Het zegelrecht, in 1808 door de Engelschen ingevoerd en in 1822 door hen verhoogd; (Publ. 1808 en 1812.)

2°. De belasting of veerponten, in 1801 gesteld op Ps. 4 's jaars en in 1816 op van Ps. 4 tot 10, naar gelang der grootte en het gebruik der ponten [Publ. 1801 en 1816.]

3°. De belasting ter bestrijding der kosten van het lepreuzen- en het krankzinnigen gesticht. In 1808 werd deze belasting geïnd van matrozen aan boord van vreemde vaartuigen à 2 reales per hoofd. (N. 1808 en 1809.) In 1812 werd deze belasting uitgebreid en een recht geheven van zes realen van alle barken en schoeners en van Ps. 1 voor andere schepen, voor elke reis, die zij maakten; tevens

---

(1) Geestelijken en allen, die een bestuursbetrekking vervulden of vervuld hadden, benevens zij, die zitting hadden of gehad hadden in den Raad of in eenig ander Bestuurscollege waren in vredestijd van deze verplichting vrijgesteld. Voor de vrije mulatten en negers bestonden er afzonderlijke corpsen.

werd er voor het leprozengesticht nog een recht geheven van 1 dollar en 12 realen van alle notarieele akten, vaste goederen betreffende. (Publ. 1812.)

4°. De belasting op paarden en rijtuigen, in 1816 ingevoerd, te betalen door hen, die geen plantage hadden, en gesteld op: voor elk paard Ps. 3 en voor elk rijtuig Ps. 6 's jaars (Pub. 1816.)

5°. Eene belasting op het geslacht in 1816 ingevoerd en te betalen van geslachte vreemde runderen, à Ps. 4.4 voor een volwassen hoornbeest en Ps. 0.18 voor een kalf. [Publ. 1816.]

6°. Wegenbelasting. Deze bestond in de verplichting, den bewoners van Willemstad, Pietermaai, Scharlo en Otrabanda opgelegd, om te zorgen voor het schoonhouden der straten. Planters moesten de buitenwegen in orde houden en daartoe op geregelde tijden slaven beschikbaar stellen. [Plak. 1742 Prot 1743, Plak 1781, 1789, 1790. N 1796, Plak 1797, N 1802]. In 1816 was deze regeling nog in zwang. [Publ. 1816.] Ook voor andere openbare werken, meestal het in ordehouden en verbeteren der fortificatien betreffende, werden de ingezeten van tijd tot tijd opgeroepen om slaven beschikbaar te stellen, behoorlijk voorzien van gereedschap.

7°. Eene belasting van Ps. 75 per kop voor elken gemanumitteerden slaaf. [N. 1812.]

Boven en behalve de hiervoren genoemde belastingen werden er in 1818 eenige belastingen ingevoerd ter bestrijding der kosten van "HET FONDS TOT VERNIETIGING DER BEWIJZEN VAN DE AFGEKEURDE JOHANNISSEN." Ofschoon het hier de plaats niet is in bijzonderheden uit te weiden over de oorzaken, die tot de oprichting van zulk een fonds aanleiding gaven, is echter een kort verklarend woord niet geheel onnoodig.

Een "Johannis" was een Portugeesch of Braziliaansch gouden geldstuk ter waarde van oorspronkelijk Fl. 20. In de achttiende en in het begin dezer eeuw waren er van die muntstukken vele valsche in omloop, die een groote belemmering waren voor een gezonden handel. Het Bestuur besloot daarom aan dezen toestand een einde te maken en riep de ingezetenen op, om alle Johannissen in hun bezit in te leveren ter keuring. Slechts de goede goudstukken werden den eigenaars teruggegeven en hun voor de valsche of geschonden bewijzen afgegeven, die den naam verkregen van "papieren Johannissen," en door het Bestuur gangbaar werden verklaard ter volle waarde. Als munt waren deze bewijzen echter niet zeer geschikt, daar zij gedurig hernieuwd moesten worden, en bovendien bleef het Bestuur met een groot aantal slechte Johannissen in kas, die renteloos lagen. In 1818 werd daarom besloten de valsche Johannissen te versmelten, het goud te verkoopen en daarna, van tijd tot tijd, naar gelang van den staat der financiën, de afgegeven bewijzen in te roepen en daarvoor de volle waarde in zilveren specie te restitueeren. De inkomsten der kolonie gedoogden echter niet, dat het Bestuur het verlies zou lijden, dat door deze inruiling moest ontstaan, waarom besloten werd eenige belastingen uit te schrijven, die ten bate zouden komen van het "Johannis fonds,"— zooals het kortweg werd genoemd—en die zouden blijven bestaan, tot alle papieren Johannissen ingewisseld zouden zijn. (Publ. 1818.) Deze belastingen bepaalden zich tot:

1°. een extra-uitvoerrecht; [o. a.: meel, per vat Ps. 1.4; gezouten vleesch en spek, per vat, Ps. 1.4; boter per 100 lbs. Ps. 2.2; rijst, per 100 lbs. Ps. 0.3; hout, per 1000 voet Ps. 3.3.]

2°. een extra-invoerrecht op jenever, wijn, paarden en muilezels; [Ps. 0.1 per gallon, Ps. 3 per vat en Ps. 0.10 en 0.3 per stuk, behalve indien deze artikelen ingevoerd waren uit Nederland of indien zij voor uitvoer bestemd waren.]

3°. een recht, voor vreemdelingen, van Ps. 500, ter verkrijging van vergunning em op het eiland handel te drijven;

4°. een recht van Ps. 100 ter verkrijging van een burgerbrief;

5°. eene belasting van een half percent op alle vaste eigendommen en hypotheken;

6°. eene inkomstbelasting geheven van: a. de kooplieden, naar reden van hun inkomen verdeeld in drie klassen, betalende Ps. 300, 200 en 100 's jaars, en b. de ambtenaren, die meer dan Ps. 400 's jaars inkomen hadden, betalende "een zekere som."

Ten opzichte van de belastingen blijkt uit deze schets genoegzaam, dat "de goede oude tijd" wat Curaçao betreft, wel wat te wenschen overliet en dat het in de achttiende en in het begin dezer eeuw ook niet alles "couleur de rose" was. De kooplieden van thans ten minste zouden dien tijd niet gaarne terugwenschen. Voor de grondeigenaars was het misschien een betere tijd dan de tegenwoordige met zijn zware belasting van 1% op vaste eigendommen en hypotheken. Doch in tijden van nood werden de grondbezitters soms ter dege aangesproken. De eerste maal geschiedde dit bij de brandschatting van Ps. 115.000, het eiland door de Franschen onder *de Brandeville* en *Cassard* opgelegd. Toen deze moeielijkheden maakten die schatting in goederen te ontvangen, kwam de betaling er van voornamelijk op de bezitters van eigendommen neer. (1) Erger waren de grondbezitters er echter aan toe in de beruchte jaren 1797 tot 1800, toen de Fransche troepen en oorlogsschepen, in de qualiteit van onze geallieerden, enorme sommen verslonden. Het Bestuur, niet in staat zijnde aan de vergaande eischen der Franschen te voldoen uit de gewone inkomsten der kolonie, schreef in 1797 een gedwongen geldleening uit van viermaal den hondersten penning (4%) op alle plantages, huizen en hypotheken boven de waarde van Ps. 1000, [N. 1797; Rekw. 1798.] Wel kreeg men voor het geleende geld wissels op den Raad van Marine en Colonien of obligatie's à 5% ten laste van den lande, doch de wissels werden geprotesteerd en de obligatie's werden onder allerlei gehaspel niet ten volle betaald. [N. 1797 tot 1824.] De rijke grondeigenaar *Pieter Diedenhoven* werd gedwongen het Bestuur Ps. 60.000 voor te schieten en ook op andere grondbezitters werd pressie uitgeoefend. (N. 1798). In de 18e eeuw was het dus niet minder waar dan thans: "chaque medaille a son revers."

Bij Koninklijk Besluit van 20 Mei 1818 werden de belastingen voor de kolonie Curaçao op nieuw geregeld, zoodat ik vermeen te kunnen volstaan met den in dit ontwerp belangstellenden lezer te verwijzen naar dat besluit en verder naar de verschillende Publicatie's der kolonie van af 1816, in druk verschenen.

Curaçao, Maart 1896.

J. H. J. HAMELBERG.
Archivaris.

(1) De bewering van *Ds. Simons* dat er geen spoor meer overig is der notulen van den Raad dezes eilands van 1713, is onjuist. Het gedeelte, de episode der Franschen behandelende, is nog in het archief aanwezig.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

ZUSTER THECLA

Weinigen zullen de arme non, wier naam wij daar eerbiedig hebben neergeschreven, bij haar leven gekend hebben en, onder hen die haar kenden, hoe weinigen zal het ooit in de gedachte zijn gekomen om haar te benijden!

En toch, de tranen bij haren dood geschreid zijn een hooger en begeerlijker lofspraak dan de besten onder ons ooit zullen verwerven.

Deze dochter en roem van het Curaçaosche Volk wordt beweend in het oord der treurigste verlatenheid door de eenzame ballingen van "Zaquito" slachtoffers eener gevreesde ziekte, bij wie door de overmaat van dagelijksche jammer en ellende de bron der tranen wel uitgeput moet schijnen.

ZUSTER THECLA's dood is voor de arme melaatschen een groote smart. Zij hebben hunne Moeder verloren. Dit eenvoudige Kind des volks en oprechte Kind van God was in de heilige liefde en onschuld haars harten voor deze arme afgezonderden gelijk een gouden zonnestraal, van den hemel nedergedaald om een levenslang gekerkerde in zijn kil en somber verblijf te koesteren en op te beuren.

Het kerkhof der levenden, gelijk men met droevige juistheid het arbeidsveld harer liefde heeft genoemd, dat kerkhof heeft zij betreden met hare schatten van Geloof, Hoop en Liefde en deze bloeiden daar aan den voet van het kruis, als altijd frissche en geurige bloemen die de gedachten aan dood en scheiding verzachten en verdringen, en in den blik op het harde hout der smarte de Christelijke berusting en den vrede der ziel doen stralen.

Inderdaad deze onopgemerkte en vergeten Vrouwe, deze heerlijke lelie der Curaçaosche velden ging schooner gekleed dan koning Salomon in al zijne pracht. Want als ons begrip en gevoel oten opzichte van het hoogste en este niet geheel is verstompt, dan zullen wij erkennen, dat de adel van een zelfverloochenend hart als onder het zwarte kleed van ZUSTER THECLA is gebroken, de rijkste gave is des scheppers, de schoonste vrucht van den Kruisboom op den berg van Calvarië.

ZUSTER THECLA werd den 6 Februari 1828 in de parochie van Santa Maria geboren en ontving in het H. Doopsel de namen Dorothea Martina. Hare ouders Ramon Ignatio en Wilhelmina Osteona waren onbemiddeld ja behoeftig, maar welk een heerlijke erfenis hebben zij in deze dochter aan Kerk en Maatschappij nagelaten! Hare jeugd vloot stil en rustig voorbij onder de bescherming en bevoorrechting der hoogheilige Moeder, die de Patronesse is van haar geboorteplaats.

Toen in 1855 drie Hollandsche Zusters zich in het haar wachtende Gasthuis alhier aan de verpleging der zieken kwamen wijden, klopte de zeven en twintigjarige Dorothea weldra bij deze Dienaressen van Christus aan, om hare diensten aan te bieden en den weinigen Zusters in de moeilijke werkzaamheden behulpzaam te zijn. Zij werd met liefde toegelaten en bleek eene volijvrige, getrouwe hulpe, die nooit de minste reden tot klagen gaf. In het begin van 1857 openbaarde zij aan de Overste der Gasthuiszusters haar verlangen om in de Congregatie te worden opgenomen.

De voorzichtige Overste gaf dien wensch niet terstond gehoor, maar toen Dorothea na een half jaar nog in haar verheven verlangen bleek te volharden, werd zij den 7 Augustus 1857 ingekleed en deed drie jaren later 12 Februari 1860 hare professie.

De gelukkige! Zij had den akker, waarin een oneindige schat verborgen lag gevonden en alles wat zij had — haar persoon en haar waarde vrijheid, den arme liever dan den rijkaard al zijne bezittingen — opgeofferd om dien akker te verwerven.

Den 1sten December 1870 werden de krankzinnigen overgebracht naar een ander gesticht, Monte-Cristo. ZUSTER THECLA smeekte om bij de Melaatschen te mogen blijven. Zij zag haar wensch vervuld en deze goede moeder bleef bij die harer kinderen, waaraan haar harte het meest gehecht was, omdat zij het meeste te lijden hadden.

Eén krankzinnige dame behield op verzoek eener achtenswaardige protestantsche familie een plaats in het oude gesticht en bleef dus aan dehoede van ZUSTER THECLA toevertrouwd.

Wij vermelden deze schijnbaar onbeduidende bijzonderheid, omdat ZUSTER THECLA sinds dien tijd, deze krankzinnige beschouwde allerdierbaarst pand, dat melsche Bruidegom door ga zondere omstandigheden bijzondere moederlijke zo toevertrouwd.—

—Daar zijn in het leven v ren van Adam groote ran schrikkelijke catastrofen. het huisgezin op de wereld, als een benauwde droom d ring bewaart aan bange, dagen, toen de dikke on ken van grooten tegenspoe ven hun hoofden samenpak geen licht straalde uit d dan de akelige glans van bliksemflitsen? De geschi den rampzaligen Job is i of mindere mate de gesch meeste menschenkinderen wet, die op het menschelijk drukt, treft ook de besten sten. God loutert zelfs bij de Zijnen in de loeiende v der zware beproeving.

Tot die dagen van ontzett genspoed, van doodschrik vensangst rekenen vele fam ons dierbaar eiland Zondag September 1877. Ook in de van onze Gasthuiszusters st lende van dien dag in ro geschreven, maar over di werpt de stralende figuur doende Thecla. die bem kleine van Christus, een bekoorlijken glans.

Op dien Zondag, toen de de orkaan de kokende go bevende zee met reuzenkra ongelooflijke hoogte opzw de ondergang onzer stad, g schoen, ach hoe vreeselijk b beschrijving was toen de van de Melaatschen en hu pleegsters op het eenzam ongelukkige leprozen vlu doodsangst, voortgedreven natuurlijke zucht naar lijf naar buiten en verscholen ter de stevigste muren va sticht. De vier Zusters lagen in de kapel. Daar smeekten Almachtige de ongelukkigen scherming te nemen, wien zij ontzettende omstandighed machte waren hulp te verl

Eensklaps slaakt Zuster kreet. Zij werd plotseling z merd over de ongelukkige nige, haar lieveling en ijld uit, om zich bij haar te Nauwelijks was zij buiten plaats gekomen of een aa de watermassa viel met terend, geweld op de kape Deze stortte in en, onder bedolven, werden de drie Zusters door het terugstro water meegesleept en vond dood in de woedende golven Zuster Thecla werd door het meegevoerd, maar de gedach de krankzinnige schonk haar kracht. Met ongelooflijke ning klampte zij zich aan de kende punten van den bod en ofschoon tot driemaal toe sleurd, zegevierde zij ten laats het woedende element. Voor pen en eindelijk opgestaan, om zich heen en een onu lijke droefheid overviel haa greep het jammerlijk om rer medezusters. Maar de haar verpleegde nam t overhand en dreef haar v een onuitsprekelijk gev doorstroomde hare zi heerschend, toen zij i licht die arme ongelukki genbak terugvond. Nu niet meer verliezen! haar den regenbak te b met haar schat in de a zocht zij de veiligs bracht de lange, bang vreeselijken dag zonde drank biddende door, to buien van den regen en d de golven slechts door ee kleed beschermd en van het schrikaanjagend den stormwind, maar in de on bare overtuiging dat God haar te wille van de verpleegde, zou sparen Pas tegen het vallen van den avond konden eenige moedige mannen den tocht naar het Rif wagen en ZUSTER THECLA en de haren redden. Het was dien dag juist de feestdag der H.

Martelaresse Thecla, aan wie de Zuster haar kloosternaam had ontleend. „Mijne patronesse heeft wijne gebeden voor juffrouw B.... verhoord, zeide zij toen en zij herhaalde het later zoo dikwijls de beleefdheid van hare nederigheid het offer vergde zich hare glorie van die vreeselijke stonden te herinneren.

De liefde vergeet zich zelf maar is vindingrijk voor anderen. Als Zuster Thecla sedert dien tijd in haar verdubbelde ijver en vurigheid bij de verpleging der met wonden overdekte lijders de regels der menschelijke voorzichtigheid uit het oog dreigde te verliezen, en daarop opmerkzaam gemaakt werd, dan verontschuldigde zij zich zeggende: „Heeft God mij dan het leven niet gespaard om het aan de melaatschen te besteden. Wees maar gerust, ik krijg de ziekte niet."

Bij de verhuizing der Melaatschen in 1882 naar „*Zaquito*" trok ZUSTER THECLA weder op eigen dringend verzoek, met hen mede.

Dit is het laatste feit, dat nog eenig afwisseling brengt in dit leven, en daarna volgden de dagen elkander op met de onveranderlijke eentonigheid waarin het leven der Godgewijde Maagden schijnt voorbij te gaan in de oogen van den wuften wereldling, die slechts onverstaanbare klanken hoort in de volgende woorden, welker verrukkelijke waarheid de ware Bruid van Christus dagelijks onder vindt en smaakt:

Jesu dulcis memoria
Dans vera cordi gaudia!

O, Jezus, zoet is uw gedachtenis, die aan het hart de ware vreugde schenkt.

Zuster Thecla is slechts korten tijd ziek geweest en toen de Zeer Eerwaarde Rector van het Gasthuis haar jl. Dinsdagmorgen de H. H. S. S. der stervenden toediende dacht hij niet, dat hare schoone ziel reeds weinige uren later zou zijn opgevlogen naar de Gewesten, waartoe zij reeds hier op aarde behoorde door de onuitputtelijke liefde welke haar met den Man van smarten vereenigde, die als een melaatsche is geworden om de zonden der wereld. ZUSTER THECLA wenschte in het leprozengesticht te sterven, maar de bezorgde Overste wilde haar om licht begrijpelijke redenen naar het Gasthuis overvoeren.

De arme Melaatschen scheen te begrijpen, dat zij hunne Moeder hier niet meer zouden terugzien. Overvloedig stroomden hunne tranen en hartverscheurend waren hunne zuchten en snikken bij het aandoenlijke afscheid. "Ach, neen, weent niet over mij, maar bidt voor mij" zeide THECLA.

In het gasthuis aangekomen drukte de beminnelijke Thecla haar blijdschap uit, dat zij dit laatste offer aan de gehoorzaamheid had mogen brengen, want de scheiding van hare kinderen was haar zwaar gevallen. Nauwelijks bevond zij zich op de ziekenkamer of zij zeide: Moeder, ik sterf! en bijna op hetzelfde oogenblik gaf zij onder de vurige gebeden harer Medezusters kalm haren geest.

Met welk een hemelschen gloed zullen Gods Engelen hare ziel de heerlijke woorden hebben toegezongen: Kom, Bruid van Christus, o, kom de kroon zien en ontvangen, die de Heer U van eeuwigheid heeft bereid!

Woensdagmorgen om half zeven had de plechtige uitvaart en begrafenis plaats. Een kleine maar uitgelezen stoet, waarin de H. E. G. Heer Gouverneur met zijn Adjudant, en bijna alle Geestelijken der Stad werden opgemerkt begeleidde de eerbiedwaardige overblijfschen dezer schoone dienstmaagd van Christus-schoone lelie der Curaçaosche velden!- naar de R. K. begraafplaats.

Door Z. E den Minister van Kolonie is:

1°. aan den Heer Mr. Th. J. A. Nuijens, lid van het Hof van Justitie in deze kolonie, vergunning verleend herwaarts terug te keeren;

2°. aan den Heer C. A. Zeppenfeldt, Gouvernements-geneeskundige op St. Eustatius, eene laatste verlofsverlenging van zes maanden verleend.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 8 dezer maand is aan den Hulpbrievenbesteller F. A. Solognier, op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Het vertrek van den Nederlandschen paketschoener, "Gouverneur van den Brandhof" naar de eilanden St.Martin N. G., St. Eustatius en Saba is uitgesteld en bepaald op Zaterdag, den 18n. dezer.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

J. L. Waytand, Fco. Ortin Pastor, Domingo Arion, C. Mell, Domingo Biasini, S. S. Maduro, Catalina Montes, Florina Montes, Jozef Maduro, Pablo Ma. Pulido, L. Richter.

NEDERLAND.

Atjeh. — De Gouverneur-Generaal van Nederlansch-Indië heeft de uitzending van 600 mariniers naar Atjeh onnoodig geacht.

De *N. R. Ct.* deelt o. a. het volgende mede:

Tjot Rang was door ons bezet, Lam Goet door Toekoe Hoessin Longbattah, die daar woont. Deze werd in December 1893 door Toekoe Oemar overgehaald tot onze zijde. Hij is gehuwd met een dochter van Toekoe Nanta, hoofd der VI Moekims, nicht van Toekoe Oemar. Lam Goet ligt midden in moerasssen en is een sterk nest, waar Toekoe di Tiroe vroeger huisde.

Nu wij een punt machtig zijn op den weg, die loopt van Toengkoep langs Lam Goet, Tjot Rang, Gloempang, Senelop en Anak-Galang, kan Gloempang ontzet worden door het oprukken daar langs of langs wegen van Lampermai en Lambaroe daarheen voerende over Ghani en Tjot Madé.

Op eerstgenoemden weg is een zeer gevaarlijk punt. Met de andere daaraan gelegen door Atjehers bezette punten maakt het nu dien weg hoogst onveilig.

Dat niet iederen dag uitgerukt wordt met groote troepenmacht, vindt zijn oorzaak wellicht in gebrek aan transportmiddelen. Onder het vijandelijk vuur zijn ossenkarren onbruikbaar en de Atjehers zijn als koelies onwillig.

—Uit een van Atjeh ontvangen particulieren brief deelt de *N. Bred. Ct.* het volgende mede betreffende de vijandelijkheden der Atjehers, gepleegd te Anak Galoeng tegen- ver een patrouille.

Na een mededeeling van de bekende feiten zegt de schrijver:

„De commandant kwam het laatst met 6 man in het fort terug. Hij werd met luide hoera's ontvangen wegens zijn buitengewoon kranig en kalm gedrag. De officier van gezondheid Van der Meer, zelf gewond zijnde, bleef doorgaan met het verbinden der gekwetsten. Een hunner, de sergeant Hoogeboom, lag met een verbrijzeld been te vuren. Hij wilde niet naar achteren gebracht worden. Een tweede schot trof hem in den linkerarm; toch vuurt hij dóór. En eerst toen een derde kogel hem in den rechterschouder was gedrongen, was hij genoodzaakt zich te doen wegdragen."

—Bij het departement van Koloniën is het volgende telegram van den Gouverneur-Generaal van Nederlandsch-Indië op 22 April ontvangen:

„Wegens den ongunstigen toestand in de XXVI Moekims, waar 150 met achterlaadgeweren gewapenden van Toekoe Djohan bij den vijand zijn, werden eergisteren de posten Kroeng Gloempang, Tjot Rang en Toenkoep opgeheven. Een officier werd gewond, 33 mindere militairen zijn gesneuveld of gewond. 's Vijands verlies bij het gevecht op 17 dezer was ongeveer 70 dooden en 200 gewonden. Habib Lhong (een der op den voorgrond tredenden vijandelijke bendehoofden) sneuvelde.

BUITENLAND

Italie. — De oorlog tusschen Italië en Menelik zal worden voortgezet. Uit Massowah wordt gemeld, dat generaal Baldissera de vredesonderhandelingen met den Negus als afgebroken beschouwt.

In een te Rome ontvangen telegram wordt gezegd dat men zich ongerust maakt over het lot van majoor Salsa, die naar het Abessinische kamp is gezonden om over den vrede te onderhandelen.

Frankrijk.—Over het ontstaan van de ministerieele crisis schrijft men het volgende:

Eindelijk schijnt het kabinet Bourgeois dan toch te zullen bezwijken onder de felle bestrijding en talooze speldenprikken van den Senaat. In hunne bijeenkomst van 22 April namen de Senatoren trouwens zulk een beslist vijandige houding tegenover de regeering aan, dat een verder voortwerken onmogelijk was geworden. Aan de orde waren de kredieten voor Madagascar. De heer Demôle, die reeds meermalen den aanval op het ministerie leidde, diende een motie in, waarvan de strekking was, dat de Senaat bereid was de kredieten te verleenen, maar alleen wanneer hij te doen had met een kabinet dat de constitutie eerbiedigt, en dat de Senaat daarom voorstelde, het onderzoek betreffende de kredieten te verdagen.

Men begrijpt hoe hoog de heer Bourgeois deze verklaring opnam. Vol bitterheid repliceerde hij, dat de Senaat het recht niet had een oordeel over de regeering uit te spreken. En vervolgens de snaar van het patriotisme aanroerend, verzocht de minister, dat men de inwendige oneenigheden zou terzijde stellen, teneinde de noodige kredieten toe te staan voor de soldaten, die in de kolonien de eer der Fransche vlag hadden hoog gehouden. Dit beroep op de vaderlandsliefde, dat anders nogal eens helpen wil, mocht dezen keer echter niet baten. Met overweldigende meerderheid [171 tegen 90 stemmen] werd de motie-Demôle aangenomen, waarop de Senaat tot Donderdag uiteenging.

De ministerraad kwam toen bijeen en hield een langdurige vergadering. Eenige radicaalgezinde senatoren en députés gingen Bourgeois troosten in zijn ongeluk en hem aansporen voor de oppositie van den Senaat niet het veld te ruimen, maar de ministers besloten in anderen zin. Het ministerie, met het oog op de weigering van den Senaat om de kredieten voor Madagascar te bewilligen, meende niet langer de leiding der zaken te kunnen behouden. Evenwel was het kabinet van oordeel, dat het niet kon aftreden nu de Kamer geen zitting hield. Daarom had het besloten, de bijeenroeping der Kamer te vragen om haar bij de opening der zitting de motieven voor zijn besluit te doen kennen.

De heer Bourgeois ging denzelfden avond laat nog rekenschap van dit besluit geven aan president Faure, die er acte van nam, waarop de minister president zich naar Brisson begaf, die de Kamer tegen Donderdag 23 April bijeenriep. De afgevaardigden werden per telegraaf gewaarschuwd.

Intusschen kan het voor Frankrijk geen ramp zijn, dat dit kabinet is heengegaan. Nog dezer dagen ging de minister van Kolonien, de heer Guieysse, er in 't openbaar prat op, dat de maçonnerie de meerderheid vormde in het gouvernement en dat hij voor zich nimmer werkzamer als vrijmetselaar was geweest, dan sinds hij als lid der regeering was opgetreden.

Dergelijke verklaringen behoeven waarlijk geen commentaar.

—Een der meest bekende Fransche staatslieden en financiers León Say is overleden. De heer Say, een gematigd liberaal van de oude school en volbloed Manchesterman, werd den 6 Juni 1826 geboren. Hij was gehuwd met de dochter van den bekenden Berlin, en kreeg na den dood van zijn schoonvader een groot aandeel in de leiding van het *Journal des Débats*. Hij was langer tijd directeur van den Noorderspoorweg, hij werkte mede aan verschillende economische tijdschriften, waarin hij den financieelen toestand van het keizerrijk bestreed. In Februari 1871 werd hij gekozen tot lid der Nationale Vergadering, waar hij zich aansloot bij het linker centrum.

Hij werd nog in hetzelfde jaar tot prefect der Seine benoemd, om de financiën der stad Parijs in orde te brengen. Herhaaldelijk was hij, in verschillende kabinetten, met de portefeuille van financiën belast. Van 1880 tot 1882 was hij president van den Senaat. Na den val van het kabinet-Freycinet, waarin hij als minister van Financiën optrad, werd hij niet als voorzitter van den Senaat herkozen. Sedert 1886 was hij lid der *Académie Française*. Zijn werken zijn meest allen van economischen en financieelen aard.

Duitschland. — De Duitsche Rijksdag heeft een tweede discussie gevoerd over de interpellatie betreffende het tweegevecht ten einde gebracht. Het ging er nogal warm toe. Van links en rechts voerde men heftig het woord en het rumoer in de zaal was soms oorverdoovend. Het eerst kwam aan 't woord de vrij-conservatieve afgevaardigde Bernstorff, die scherp zijne afkeuring over het tweegevecht uitsprak, maar tevens protest aanteekende tegen hetgeen Bebel een paar dagen te voren had gezegd over de wijze waarop de keizer in deze het recht van gratie toepaste. De voorzitter baron von Buol (Centrum) was het met deze opvatting echter niet eens en handhaafde beslist het recht der afgevaardigden om op het recht van gratie critiek uit te oefenen, daar deze daad van den keizer de mede-onderteekening van den minister behoefde, zoodat de souverein door zijn raadsman was gedekt.

Nu begon de nationaal-liberaal Bennigsen, hoewel het duel betreurende, Bebel te verwijten, dat hij het recht niet had over de verdorvenheid der hoogere klassen te spreken, daar hij-zelf de gruwelen der Parijsche Commune had geprezen en ten voorbeeld gesteld aan den Duitschen arbeidersstand. Natuurlijk gaf dit betoog aanleiding tot vele interrupties van de zijde der socialisten, maar Bennigsen's vrienden zijn ook niet op hun mondje gevallen en zoo werd het een helsch spektakel, dat verscheidene minuten aanhield.

Na Bennigsen nam Eugen Richer het woord. De leider der Duitsch-vrijzinnigen was als gewoonlijk zeer scherp in zijne uitdrukkingen; hij critiseerde fel een keizerlijke begenadiging in duelzaken en hekelde de hoog-adellijke hofkringen, die met kerkcollecten bij de rijke burgers voor de instandhouding van godsdienst en zedelijkheid in de weer zijn en tegelijkertijd de goddelooze instelling van het tweegevecht in bescherming nemen. De heer Richter besloot als volgt: Het algemeen verbreide euvel schijnt mij toe thans een rechtstreeksch adres aan de Kroon te rechtvaardigen. Wordt geen steun van regeeringszijde verleend, dan moet de Rijksdag voortaan elk duel op zich zelf zonder verschooning binnen den kring van zijn rechtsbevoegheid trekken, totdat de dragers der staatsmacht tegenover dezen vorm van „grober Unfug" hun plicht doen.

Baron von Manteuffel (leider der conservatieven) keurde wel is waar het duel af, maar sprak er toch min of meer vergoelijkend over, iets wat bij dezen hoog-adellijken, militaristischen en hoffähigen, afgevaardigde geen verwondering kon wekken.

Er ontstond nu nog een langdurige woordenstrijd tusschen Bebel en Benningsen over de Commune enz. waarna ten slotte met algemeene stemmen de volgende motie werd aangenomen: "De Rijksdag verzoekt de regeering met alle middelen welke haar ten dienste staan, de met de strafwet in strijd zijnde instelling van het tweegevecht met beslistheid tegen te gaan."

—De Duitsche keizer keerde van zijn tochtje langs de Italiaansche kust en zijne samenkomsten met den koning van Italië en den keizer van Oostenrijk naar zijne Staten terug. Die samenkomsten hebben bewezen hoe innig de vriendschap tusschen de drie souvereinen is en hoe hecht de basis van het drievoudig verbond.

Men vertelt ook dat, in verband met Wilhelm's reis, het verbond tot 1902 is verlengd en een offensief karakter heeft gekregen. Dit laatste zal wel uit den een of anderen duim zijn gezogen, maar dit staat vast, dat de triple-alliantie door de ontmoetingen in Venetie en Weenen opnieuw is gesanctionneerd.

Natuurlijk heeft het te Weenen niet ontbroken aan militair vertoon. Keizer Wilhelm houdt erg veel van soldaten en te zijner eer werd in de nabijheid van Weenen een groote revue gehouden, waarbij de Oostenrijksche keizer in persoon de troepen commandeerde. Wilhelm droeg daarbij de kolonels-uniform van het Oostenrijksch huzarenregiment, waarvan hij honorair chef is. Na afloop gingen de vorsten naar het paleis van Schönbrunn en keerden vervolgens in de hoofdstad terug.

De Duitsche keizer begaf zich toen naar de kazerne van zijn regiment om met de officieren te dejeuneeren.

De kolonel, commandant van het regiment, bracht een toost uit op zijn beide chefs, die elkanders bondgenooten zijn, en op de beide rijken. De keizer dankte en zeide dat hij zich tot tolk maakt van allen, die bij de revue gelegenheid hadden gehad de frissche gezondheid van keizer Frans Joseph te bewonderen, door met een bewogen hart den kreet aan te heffen: „Leve Keizer Frans Joseph! Leve het leger!

ADVERTENTIES

LAS MÁQUINAS Y LOS HOMBRES

Todo lo que vamos á hacer hoy, es una pregunta simple y clara, que cualquiera persona puede contestarse. ¿Por qué echamos grasa en las carretas, carros y coches de los ferrocarriles? Naturalmente que es para que puedan correr con más facilidad. Tal vez ustedes creerán que este punto es demasiado trivial para ocuparnos de él, mas perdónnenos y detengámonos en él un momento mas largo, veamos.

Se pierde cerca de una tercera parte de la fuerza de cualquiera máquina en alcanzar la fricción de sus propias partes, á pesar de la grasa y del aceite que se la echa; de manera que de tres máquinas solo dos no son de alguna utilidad. Este es un gran hecho, ¿no es verdad? Sí, y de aquí que los inventores están ideando constantemente nuevos medios para reducir la fricción.

Ahora pués, el cuerpo humano es una máquina impelida por el calor, justamente como lo es una locomotora, y cualquiera cosa que la retarde puede considerarse como fricción; pués bién, ¿Qué no darían los autores, los abogados, los eclesiásticos y todos los que toabajan con el cerebro, por algo que lts conservase siempre sus entendimientos claros y fuertes?; ¿qué no daríamos cualquiera de nosotros por algo que tuviera el poder de impedir los dolores, la debilidad y la fatiga? ¿Sé yo de algo que lo consiga? Si lo supiera podría vender el secreto por más dinero que se haya jamás visto en toda Europa, pero lo que sé es una cosa y se les diré dentro de un minuto y de balde. La siguiente carta les hará ver lo que quiero decir:—

"En su última carta," nos dice un corresponsal, "Vds. dicen que encontraban estraño que yo perdiese carne tomando su remedio; Vds. tenian razón en decirlo; pués al mismo tiempo también tomaba las aguas de manantial, y cuando dejé de tomarlas y sólo continué tomando el remedio de Vds. aumentaba en carne de día en día, en resumen la historia de mi enfermedad es como sigue.

"He sufrido de dolores de estómago desde más ó menos desde que fuí cole gial, sin embargo que en ese tiempo solo eran de un carácter ligero, después de algún tiempo me ordenaron que m. hiciera cargo de la parroquia de Torrecilla en Alcañiz, provincia de Teruele Allí tuve un fuerte ataque, cuya influencia me duró por ocho meses, en realidad que me encontraba en un estado muy lamentable.

"Después de la epidemia del cólera del año de 1885 fuí nombrado beneficiado de esta iglesia y parroquia; entonces me volvieron los dolores, mi digestión era muy mala y tenía de cuando en cuando ataques de mareo y vómito, pero en los seis últimos años la enfermedad aumentó tanto que por consejo de un doctor del lugar me fuí á los Baños de Sobron. Todo marchó bién por el primer año, pero en el segundo año me encontré completamente descompuesto y sin apetito alguno. Los ataques que se me presentaban fueron tan violentos en varias ocasiones que aun alarmaron al digno profesor y amigo mío.

"La enfermedad se había hecho tan seria que la conté á cierta persona, quien me aconsejó que ensayara el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, diciéndome que tenía confianza en que me restablecería. He estado tomando el Jarabe desde Julio de 1894, cuyo efecto de bondad se manifestó poco después de principiarlo á tomar, el padecimiento disminuía rápidamente y desde entónces no he tenido más dolores, vómito ni mareo; al contrario tengo magnífico apetito y me estoy poniendo fuerte y gordo, en resumidas cuentas me siento como si solo tuviera *veinte años de edad*, no obstante de que como á pasto de todo lo que apetezco siendo mucho de lo que como muy indigesto, según me parece. Quedan Vds. en libertad para publicar este testimonio de gratitud para con el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, á condición que Vds. sólo hagan uso de mis iniciales, puesto que la ciudad y mi profesión son suficientes para todo el mundo que quiera hacerme alguna pregunta. (Firmado) P. J. L. Presbítero, Epila, Provincia Zaragoza, 20 de Febrero de 1895."

El padecimiento de nuestro corresponsal fué indigestión ó dispepsia crónica, con sus desastrosos efectos en todo el sistema. Cuanto sufrió y se mortificó él mismo yá nos lo dice; ninguna otra enfermedad interviene tanto con el trabajo y echa á perder el sosiego y la felicidad humana, como esta enfermedad de que hablamos. Casi todo el mundo sufre de ella, no pasa por alto á nadie; es el enemigo de la juventud y de la vejez, cualquiera que sea el trabajo de los empleados, yá sea con el entendimiento ó físicamente ó de ambos modos.

Por siglos han buscado los hombres en vano un remedio hasta el encuentro afortunado del Jarabe Curativo de la madre Seigel. El gran éxito de esta medicina en curar los peores casos queda atestiguado por toda gente del mundo. Si alguno de Vds. está enfermo no debe hesitar en tomarlo inmediatamente. (3)

Bekendmaking

De publieke verkoop van ZILVEREN en GOUDEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Juli t/m 31 December 1893, onder N°. 5278 C t/m N°. 9381 C, zal plaats hebben op Donderdag den 21 Mei a.s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 14 Mei 1896.
De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

ANUNCIO

Bendementoe di PREENDANAN koe tin placa fiá ariba nan na *Spaar- en Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Juli té 31 di December 1893 bao di N°. 5278 C té N°. 9381 C lo toema lugá dia Juebes 21 Mei i dianan koe ta sigui.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 14 di Mei 1896.
President,
M. P. CURIEL.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"
TUSSCHEN
NEW-YORK.
LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1896	Caracas		Venezuela		Philadelph?		Caracas		Venezuela		Philadelph?	
Vertrekt van NEW YORK....	April	4	April	15	April	25	Mei	5	Mei	14	Me	26
Komt aan te CURAÇAO	,,	10	,,	21	Mei	1	,,	11	,,	20	,,	29
Vertrekt van ,, ...	,,	11	,,	22	,,	2	,,	12	,,	21	,,	30
Komt aan te PTO. CABELLO	,,	12	,,	23	,,	3	,,	13	,,	22	,,	31
Vertrekt van ,,	,,	13	,,	24	,,	4	,,	14	,,	23	Juni	1
Komt aan te LA GUAYRA..	,,	14	,,	25	,,	5	,,	15	,,	24	,,	2
Vertrekt van ,, ..	,,	17	,,	28	,,	8	,,	18	,,	27	,,	5
Komt aan te PTO. CABELLO	,,	18	,,	29	,,	9	,,	19	,,	28	,,	6
Vertrekt van ,,	,,	18	,,	29	,,	9	,,	19	,,	28	,,	6
Komt aan te CURAÇAO	,,	19	,,	30	,,	10	,,	20	,,	29	,,	7
Vertrekt van ,, ...	,,	21	Mei	1	,,	11	,,	20	,,	30	,,	9
Komt LA GUAYRA aan	,,	22	,,	2	,,	12	,,	21	,,	31	,,	10
om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen												
Komt aan te NEW-YORK....	,,	28	,,	8	,,	18	,,	27	Juni	6	,,	16

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO....	April	11	April	22	Mei	2	Mei	12	Mei	21	Mei	30
Komt aan te MARACAIBO....	,,	12	,,	23	,,	3	,,	13	,,	22	,,	31
Vertrekt van "	,,	18	,,	28	,,	8	,,	17	,,	27	Juni	6
Komt aan te CURAÇAO......	,,	19	,,	29	,,	9	,,	18	,,	28	,,	7

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

Imprenta de la Librería · A. Bethencourt é Hijos, Curaçao.